

SJELESØRGERENS ANSVAR

Den norske kirke har profesjonelle sjelesørgere gjennom prestetjenesten, diakonene, og andre medarbeidere som har faglige kvalifikasjoner og en yrkespraksis hvor sjelesorg er blant oppgavene.

Sjelesorgrommet skal være et trygt rom slik at konfidenten kan bli sett, hørt og møtt uten å bli utsatt for grenseoverskridende adferd eller overgrep.

Sjelesorgpraksis i Den norske kirke er svært fleksibel og i stor grad avhengig av hvordan sjelesørgeren tar ansvar for å innrette den. I all hovedsak er det sjelesørgeren som innretter praksisen. En slik praksis er et gode som gjør at tilbudet om sjelesorg er tilgjengelig, men innebærer også en risiko ved at praksisen i mindre grad er regulert enn de fleste andre samtaletjenester. Sjelesørgeren må være bevisst denne risikoen, og ta ansvar for at fleksibiliteten ikke gjør sjelesorgrommet til et utrygt rom, hverken for konfident eller sjelesørger.

Alle sjelesørgere bør reflektere over egen praksis gjennom for eksempel veiledning, åpenhet med kolleger om praksisen, og faglige arenaer hvor klokskapen i sjelesorgpraksisen kan utforskes og utfordres.

- Hva er målet for samtalen? (Eks: Hva er behov og «bestilling», og hvordan virker målet for samtalen inn på hvordan jeg leder samtalen)
- Setter jeg tydelige rammer for samtalen? (Eks: Er det forutsigbart for begge parter varighet og rammer for samtalen)
- Velger jeg tid og sted for samtaler slik at jeg både ivaretar mine og konfidentens behov og grenser? (Eks: Hvor møter jeg konfidenten, hvordan er rommet innredet og i hvilken grad er det satt grenser for varighet)
- Er jeg bevisst min makttrolle i sjelesorgsamtalen, inkludert de åndelige sidene av dette? (Eks: I hvilken grad påvirker konfidenten min bruk av bønn og liturgi)
- Ivaretar jeg egne sjelesørgeriske behov slik at disse ikke kommer i veien for konfidentens behov, eller skaper risiko i sjelesorgrommet? (Eks: Går jeg til veiledning)
- Har jeg en avklart og trygg bevissthet omkring egen seksualitet, slik at jeg tar ansvar for å respektere den andres grenser og forebygger risiko for grenseoverskridende adferd? (Eks: Hvordan forholder jeg meg når jeg bli tiltrukket av konfidenten)